

XV.

Майсторъ Лалйо добива смѣлость. Лицето му
просвѣтва отъ радостъ.

Майсторъ Лалйо. (Врзторжено)

Душа народъ! Готовъ да се пожертва
за храмъ свещенъ, за свидни идеали...

Ще вдигна храмъ да стигне небеса,
за поменъ и за чудо на свѣта!

(Застава на едно мѣсто, гледайки презъ прозореца жамрята)

Въ залитѣ игритѣ продължаватъ.
